

CIESJE MAKARONG.

Verbeeld u een eenvoudig pakhuisknechtje in een kolenzaak — tevens zoutkeet — rond de jaren 1900. Dat het mannetje daar bijlange geen schatten verdiende, hoeft niet eens gezegd. Het was een door en door braaf ventje, dat nochtans van geld hield en zich hoegenaamd geen moeite ontzag om een ietsje bij te verdienen, hoe weinig het ook was. Immers Ciesje was van mening dat alle baten hielpen . . . Een bijverdienste? Dat was gemakkelijker gezegd dan gevonden in die verre tijden . . .

Doch laat me trachten het persoontje op te roepen in de grijze nevel van mijn prilste kinderjaren.

Het knechtje heette Franciscus D . . . Edoch daar het ventje nooit de normale grootte bereikte, zonder evenwel een dwerg te zijn, noemde iedereen hem Ciesje. In die naam lag eigenlijk niets anders dan een tikje goedgunstige genegenheid. Ciesje had een tamelijk lang hoofd en vooral een hoog voorhoofd. Noch snor, noch baard. Hij was weinig spraakzaam en bezat een engelengeduld. Stel u hem verder voor naar eigen goeddunken en verbeeldingskracht.

Een bijverdienste, opperden we hoger? Doch welke? De Oostendenaar voelt zich maar al te dikwijls aangetrokken tot kansspelen, dacht het mannetje. En het olijk Ciesje liet een kas timmeren. Een draagkas van ongeveer 75 cm. hoogte, met een basis van 30 cm. vierkant. Op het bovenvlak —

eigenlijk het deksel van de kas — was een cirkel getrokken met 'k weet niet hoeveel afwisselende zwarte en rode segmenten. In het centrum, op een as, een zeer beweeglijke koperen naald met een puntige wijzer...

In de kas staken een vijftig-, zestigtal bladen makarons. U herinnert zich misschien nog deze bladen waarop een honderdtal bruine opgeblazen deegstippeltjes, gewoonlijk in tien rijen van tien geordend, die men "makarons" noemde?

Welnu, na hard gewerkt te hebben in het kolenmagazijn van de vroege maandagmorgen tot de late zaterdagavond, laadde het ventje 's zondags zijn makaronkast op de rug en hij trok... ja, waarheen? 's Namiddags meestal naar de "Barlekoten" of naar de toenmalige herbergen of dansgelegenheden Petit Paris, de Aviso, Flora, Mon Plaisir...

's Avonds deed hij liefst de herbergen van de Visserskade en het Hazegraskwartier aan... Hij zette dan zijn kas bij de tafels der verbruikers en nodigde ze met sobere woorden uit hun kans te wagen:

Je wint oltied...

Voor vijf centiem kon men de roulette-naald laten draaien. Men had slechts "rood" of "zwart" te kiezen. De winnaar kreeg een gans blad makarons voor zijn "sou". In geval van onkans kreeg men slechts een half blad...

Men won oltied...

En zo werd het ventje "Ciesje Makarong" geheten. Hij was gekend door klein en groot in gans de stad.

Maar Ciesje had nog andere snaren op zijn viool. Ik ging bijna zeggen: op zijn kas.

In die verre tijden stond het beevaarten buitengewoon in eer. Vooral de bedegang naar het kapelletje van Bredene. Het jaar 1887 — het vreselijk jaar van de pokken — kende een hoogtepunt.

Hoe Ciesje te weten kwam wanneer een troepje bedevaartgangers zou vertrekken, heb ik nooit kunnen uitmaken?

Doch Ciesje Makaron wist het en hij stapte alsdan voorop de bedevaartgangers op de lange weg naar Bredene als voorbidder.

Wees gegroet, Maria, vol van gratie...

En het troepje antwoordde devotelijk:

Heilige Maria, Moeder Gods, bid voor ons...

Hoeveel kon die "job" als voorbidder hem opbrengen? Bitter weinig waarschijnlijk. Doch alle baten hielpen, dacht Ciesje...

Het blijft steeds een raadsel voor mij, hoe en wanneer onze volkstypes uit "ons" leven geschakeld worden? Doch het wonderlijke ligt hierin dat hun herinnering, na enkele jaren, opnieuw opflakkert en levendig verrijst, zoals de Phoenix-vogel uit zijn asse... Zoals het thans het geval is voor "Ciesje Makarong"...